

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre. 5 frt — kr.
Fél évre. 2 frt 50 kr.
Negyedévre. 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentelen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett a lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Közegészségügyünk és a kolera.

Megdöböntő és szomorú látványt nyújt a legélénkebb forgalomnak örvendő utcáinknak és a legnépesebb házainknak undorító rondaságban fetregő állapot. — ijesztő és skandalozus kép tárul elénk, ha elhagyott és elhanyagolt piszok és szeméttől duzzadó tereinket szemlébe vesszük.

Nincs az a közmondásossá vált kelet népei lakta mocskos török vagy arab város, de falu sem, mely undok rondaságával, a Magyarország fővárosához háromnegyed órai távolságban fekvő Ujpestünkkel vetekedhetne; nincs az a miazmákkal és kolera bacillusokkal a levegőt fertőztető ázsiai helység mely minden ragályt és nyavalyát terjesztő, veszélyes és ártalmas piszokjával, a mi szemenszedett, rongy, piszok zsidókkal telt községünkkel a versenyt felvehetné.

Mintha nemis művelt és civilizált emberek járta és lakta utcák, terek és házak volnának ezek a mi utcáink, tereink és házaik, hanem valami tunya, lomha, rest, munkakerülő, vad indiai hordák telepe, olyan szármalmas és siralmas, minden létező és gondolható betegséget előidéző állapotban lévőek azok.

Rothadásnak indult állatok cadaverjei, erjedésben lévő különféle vegetabilis hulladékok, korhadt és bűzhödt anyagok, emberi és állati ganaj és az ég a megmondhatója, mi nem fedi még a helyenkint a miazmák milliárdjait produkáló bűzös állóvizekkel, mocsarakkal és posványokkal ékesített utcáinkat s tereinket és tengernyi szemét s piszok borította, trágya és trágyalében úszó udvarainkat.

A tisztaság, eme szép, nemes és isteni erény, — egyes házakat kivéve — sajnos, olyan ismeretlen tulajdona a lakosság nagy részének és a község intőző köreinek, hogy azt legfeljebb mint fogalmat ismerik, de azért az, a legtávolabbról sem dicséretreméltó sajátjuk.

Pedig mint mindenütt és mindenhol a világon civilizált népek között az életnek alap és fő feltételeként a tisztaság tartatik, mely nélkül az emberi élet a különféle betegségek és nyavalyák szakadatlan, a rút enyészet örvényébe vezető hosszú láncolata — úgy különösen égető szükség volna, hogy arra a mi községünkben, elkerülve a minden perczen kitörhető kolera járvány veszélyt, rendkívül nagy figyelem és felette kiváló gond fordítottatnék.

Ha meggondoljuk, hogy ezen kimondhatlan s határtalan, a kelet népei felett álló, rondaságtól fertőztetett levegőnk azon különféle és számos bór, enyv, szesz, kátrány, olaj, gyufa, festék és egyéb gyárakból és azon rengeteg nagy számban lévő istállókból,

sértés szállásokból s ólaktól és nyitott pecze-s szemétdöbrökből kiszivárgó elájulást okozó, mérges bűz által, megfertőztetésében csak még fokoztatik és újabb tápanyagot nyer, — ha még hozzávesszük, hogy a község nagy s népes és főleg munkás népből áll, mely oly földhöz tapadt szegény, hogy nincs sem módja, sem, a kenyérkereset mellett elfoglaltságánál fogva, ideje, miszerint gyermekeinél és önnönmagánál a tisztaságra vajmi nagy sulyt fektessen, — ha még hozzávesszük, hogy házaik építésénél a hatóság által abszolút semmi gond nem fordított a múltban és ma napság sem fordítatik, hogy azok ugy száraz anyagból, mint száraz időben építtessenek, — ha hozzávesszük, hogy lakásaink sem rendőri, sem orvosi megvizsgálás tárgyát nem képezik, hogy lelkek szerint hányan laknak, egy-egy aprócska, nedves, egészségtelen szobácskát, — ha meggondoljuk, hogy iskola helyiségeink túltömöttek és hogy az iskola termeknek is egy része, ujonnan épült, még kellőleg ki nem száradt házakban vannak kibérelve, — akkor valóban csodálkozunk kell, de egyszersmind elmulasztatlanul hálaimát kell mindennap végeznünk, hogy a Franciaországban kitört és már Olaszországban is pusztító kolera járvány, minálunk még áldozatait mindeddig nem követelte és reánk vésztorzó pusztító szárnyait ki nem terjesztette.

Ha a lelketlen, gseftszellemű, szemfényvesztő tudományukkal csak a zsiros rebach után keresgélő és händlérozó zsidó orvosok, mint községünk közegészségügyi tanácsának vezértagjai, féltékenyen őrizve kenyérüket a mocskos piszokban fetregve keresik fel, inficiált levegőnk által ágyba került betegeiket és félve az orvosi dúsgazdag kereset feltűnő nagy apadásától, nem tettek eddig még semmit, hogy községünk, a benne a feltűnőség és a megbotránkozásig éktelenkedő rondaságtól a közegészség szempontjából és érdekéből megtisztíttassék, — ha mindeddig ezen saját családjuk körében a piszokot már születésükkel örökölt és megszokott, csak a pénznek élő, orvosi tudománnyal kereskedő és üzérkedő zsidó doctorok, nem intézkedtek, hogy a veszélyes, már szomszédállamunkban pusztító kolera járvány, ki ne törjön, — akkor tegyen valamit az előljárárság, tegyen maga a lakosság, amíg az idő már nem lesz késő; mert ha azt várjuk míg ama gyalázatos, önző, hazafiatlan zsidó handléfajból sarjadott, mindennek, csak az önzetlen tudománynak és közjónak nem élő orvosok, veszélyeztetett egészségünk és féltett életünk megóvása érdekében erélyes rendszabályok alkalmazásához nyulni fognak, addig menthetlenül elvesztünk és velünk együtt elpusztulhat a

Kárpátoktól az Adriáig a nép, az egész magyar nemzet.

Midőn egy szerencsétlen zsidó orvosok kezeire bizott községnek ragályos járvány elleni veszélyeztetése forog kérdésben, melyet a zsidó lelkiismeretlenség és gonoszság az elpusztulásnak, kérérlhetlenül szivesen martalékul oda dobna, — ott sürgős preventív eszközök alkalmazására van szükség, — ott hathatós intézkedéseket kell életbe léptetni, oly sürgősen pedig, hogy az halasztást ne tőrjön és elodázást ne szenvedjen.

Itt van a községi képviselő testület, ezen a község polgárainak bizalmából választott független polgárokból álló férfiak, tőlük várjuk a kezdeményezést, tőlük várunk intézkedéseket és követeljenek bármi sulyos és terhes áldozatot tőlünk, — a lakosság azt szivesen minden zúgolódás nélkül a legszükségesebbnek a kenyérnek nélkülözése árán is meghozza, jöllehet még azt is, hogy a községet legnagyobb szeméjtől és ganajától a piszoktól testen és lelken egyaránt tapadó zsidóságtól megtisztítani segítkeznek.

Szerényi Bertalan.

Az alispáni ítélet.

Mult számunkban közöltük, hogy szerkesztőnknek ama ismert az előljárársághoz intézett beadványa miatt kihágásnak minősített ügyében, az alispán másodfokulag is ítelt már, helyben hagyva a szolgabírónak elsőfokulag illetéktelenül hozott ítéletet. Alantabb hozzuk az alispáni ítéletnek egész szövegét és amily rövid az, olyan képtelenségeket tartalmaz, hogy valóban azt kell hinnünk, amint annak a belügyministerhez harmadfokulag intézett ide iktatott felebbezésben ki is fejezzük, miszerint vagy totaliter berugva volt az alispán midőn az ítéletet szövegezte, vagy mindenkor ilyen felületesen fej és velő nélkül szokott a hatáskörébe tartozó ügyekben eljárni. Mert egy ügynek elintézése, melyben a hivatalt szám hamis és az ügynek tárgya meghamisított, — másra nem engedhet következtetni, minthogy az illető elintéző vagy beszámíthatatlan állapotban követte a hibát el, vagy pedig nincs annyi kvalifikációja, hogy tisztét kifogástalanul betölthesse. Természetes ez utóbbi a mi alispánunknál nem áll, miután ő tagadhatlan oly szép tehetségű és oly kvalifikált hivatalnok, hogy még a főispáni állást is, — de mondjuk méltóságot, — melyre ugyis aspirál, betölthetné. Azonban várjuk csak be az ügynek végleges elintézését a minister által, a midőn ismét érdemlegesen a tárgyra visszatérünk. Az alispáni ítélet és a felebbezés így szól:

344./kih. 884. sz. Pest-Pilis-Solt-Kiskúny megye alispánja, mint a közigazgatási hatóságok hatáskörébe utalt kihágási ügyekben való eljárásra hivatott másodfokú hatóság Uhlarik Károly újpesti lakos hivatalos feljelentése alapján Szerényi Bertalan újpesti lakos ellen a vécsi felsőjárás szolgabírája előtt folyamatba tett kihágási ügyet melyben ugyanazon szolgabíró 26./kihg. 1884 sz. a. első foku ítéletet hozott vádlott felebbezése folytán felülvizsgálván, következőleg ítelt: A felebbezett elsőfoku ítélet indokainál fogva helyben hagyatik.

Mely másodfoku ítélet további szabályszerű eljárás végett kiadatik az iratok kíséretében a vá. zsi felső járás szolgabirójának. Kelt Bpsten 1884. évi szeptember hó 5-én. Földváry alispán s. k. jegyzette Földváry Miklós aljegyző. s. k.

Tekintetes Vác felső járási szolgabirói hivatal!

A tekintetes szolgabirói hivatalnak 22/kih. 1884. szám alatt ellenem Uhlárik Károly ujpesti bíró és előjáró társai által megindított hatósági sértési ügyben hozott ítéletét, sajnálattal kell constatálnom, hogy a Pest-Pilis-Solt-Kiskun megye tekintetes alispánja is. 344/kih. 1884. szám alatt hozott és a mai napon előttem kihirdetett ítéletével, indokainál fogva, helyben hagyni méltóztatott.

Megvallom oly megdöbbenőleg és lesújtólag hatott reám azon ítélete a tekintetes alispán urnak, — hogy látva, a tudva és célzatosan valótlán állításokat, melyeket a szolgabirói első foku ítélet tartalmaz és melyekre körülményesen felebbezésben reflectálok, de azért azokat érintetlenül és figyelmen kívül hagyva a pártatlan igazságot és objectív jogot megkérülve, az minden indokolás nélkül helyben hagyja, — miszerint jogérzetemben felháborodva ezen méltatlanságon, már előzetes bejelentésem folytán a tekintetes szolgabirói hivatalhoz azon alázatos kéressel járulni bátor vagyok, miszerint jelen felebbviteli beadványomat az ezen ügyre vonatkozó összes iratok kíséretében, méltóztatassék a nagyméltóságú m. k. belügyminister urhoz felterjeszteni, hadd döntessék ő nagyméltósága által el, valjon egy ügy, melyben közigazgatási hatóságoknak oly természetű vádolósa forog kérdésben mint a jelen ügyben, képezhet-e kihárási esetet és ha igen, valjon ugyanazon hatóságok, melyek ama súlyos vádakkal illetettek, a kihágás felett ítélni jogosítottak és illetékesek-e.

Mert ha eltekintek is attól, hogy az alispáni ítélet nem veszi sem az első foku 22/kih. 1884. számú szolgabirói ítéletet alapul, hanem valami 26/kih. 1884. számú első foku ítéletről tesz említést, sem a per tárgyát helyesen nem nevezi meg, hanem valami Uhlárik Károly ujpesti lakosról szól, pedig az első foku ítéletben Uhlárik Károly ujpesti bíró és előjáró társai vannak megnevezve, — így hinnem kell, hogy vagy nem beszámítható állapotban hozott ez az alispáni ítélet, vagy egy más ügyre vonatkozik az a miről nekem tudomásom nincs, a mennyiben 26/kih. 1884. szám alatt Uhlárik Károly ujpesti lakos kereset indítása ellenében a tekintetes szolgabirói hivatal által el nem marasztaltattam, e szerint az elmarasztalást nemis felebbezhettem — mondom ha eltekintek is ezen

különben igen lényeges dologtól. akkor is hinnen és remélnem szabad, hogy Magyarország-nak nagyméltóságú belügyminister a mindig hangoztatott igazságszeretetét, pártatlanságát, tárgyilagosságát és erélyességét ezen ügygel szemben bizonyítani fogja és a két reám nézve sérelmes ítéletet feloldandja, az ügyet pedig mint tisztán a büntető hatóság hatás és jogkörébe tartozót, a budapesti törvényszék fenytő osztályához a korona ügyész révén átteendő.

Miután magát a tényálladékok a tekintetes alispáni hivatalhoz felterjeszteni kért felebbezésben tökéletesen kimerítettem már, esedezem a nagyméltóságú belügyminister urnál, miszerint azt jelen felebbezésem alapjául figyelembe venni kegyeskedjék.

Ujpest, 1884. szeptember 11-én

Szerényi Bertalan,
lapszerkesztő.

Uhlárik mint bíró!

Következő igen érdekes és bírónkat mindenkép jellemző cikket vettük Pap Dezső joghallgató urtól, melyet lentebb egész terjedelmében közlünk. A cikkből megismerhetik olvasóink ezen felfuvalkodott, gögős, bitang, gonoszságban megöszült gazembernek jellemvilágát, tudatlanságát, brutalizmusát és önkényes eljárását a peres felek szemében, melyek vele mint bíróval érintkezni kénytelenek.

Mi már több ízben foglalkoztunk ezen a zsidók horgonyára került haszontalan, rongy, pimasz embernek nevezett gazzal, így most felmentve érezzük magunkat őt még különösen e helyen bővebben méltatni. Tehát adjuk át a szót Pap Dezső urnak.

Vettem egy meghívást Uhlárik Károly községi bírótól, mely következőképen szól: „Meghívás. Pap Dezső (a nyomtatott ur szó áthuzva) folyó hó 8-án d. e. 10 órakor a község előjárósága előtt 5 frt pénzbírság terhe alatt meghívatik. Uhlárik Károly s. k. községi bíró“.

Tehát én Uhlárik Károly szemében ur nem vagyok, nem lehetek, — engem szerinte ez a czím nem illet meg.

Ha jól tudom, tudomása van arról a czímét bitorló bírónak, hogy én egyetemi polgár vagyok és mint ilyen nekem társadalmi állásom, rangom és méltóságom van legalább is annyi, mint egy oly rongy községi bírónak, mint ő tehát joggal igényt is tarthatok arra, hogy nemcsak az én nevem mellé az a jelző „ur“ tételessék hanem állásom és társadalmi rangom iránt mindenki tisztelettel viseltessék, még az is, aki zsidók irlalmából és kegyelméből élve szemé-

lyemmel nem vajmi nagyon rokonszenvez, mint például ő De én feltételezem, hogy Ujpest község potrohos bírója Uhlárik Károly vén kora daczára, a legtávolabbról fogalommal sem bír arról, hogy mily szép és nemes hivatása van az egyetemi polgárnak, így ostobasága, tudatlansága és faragatlansága mentő körülmény arra nézve, hogy az én polgári állásomat tisztelni nem tudja annyira, hogy legalább urnak tekintsen, — pedig ha nem is tart annak, azért nem hiszem, hogy szerénytelenségemnek rovására hozhatja fel bárki is, ha kinyilatkoztatom, hogy én a bíró „urral“ soha, eltekintve fiatal koromtól nemcsak nem cserélek, de kellemetlen volna reám nézve, ha az én nevem az övével egy és ugyanazon időben és alkalommal emlegetnének.

Azonban a szemfényvesztéssel bíróvá lett Uhlárik Károly tudatlanságában azt hiszi, hogy mint a zsidóknak hathatós támogatása és pártfogása alatt álló embernek nevezett lény, megengedhet magának mindent, — pedig a nyomorult elhibeti, hogy amily jelentéktelen persona ő, olyan kis rugója az állami gépezetnek, olyan nyavalyás, tehetetlen és haszontalan tagja a társadalomnak.

Azonban rátérek magára a tárgyra, mely miatt ez a böcs Salamon engem megidézett.

A házban melyben lakom, egy nyugalmazott ismert magyarfaló „k. k. Hauptmann“ is lakik, kinek sehogy sem volt inyére hogy én saját szobámban azt füttyültem és daloltam „jaj de hunczut a német“, és a mennyiben jöllehet az önismeret alapján ő magát e nótán megsértettek találta, megtorlásért Uhlárik Károly böcs bíróhoz fordult. A bíró ismerve hatás és jogkörét, illetékesnek tartván magát, mint ama ismert „petroleum ügyben“, itt is a bírói hatalmát érvényesíteni és megidézettvén, én mint törvényt ismerő és tisztelő polgár még az illetéktelen megidézésre is a foghagyma illattal telt tárgyalási terembe a bírónak magas színe előtt megjelentem.

A priori, még mielőtt kalapomat időm lett volna a teremben elhelyezni, ismert durva pöffeszkedő módorával reám förmedt, hogy, hogy mertem én valakire revolvert szegezni, különösen, ha az a valaki egy k. k. Hauptmann im Rubestand.

Mi természetesebb, hogy utaltam a körülményre mely engem készítettett azt tenni, ami megis engedhető akkor, ha a házi és családi szentélybe törni találkoznak gonosz emberek; azok ellenében pedig a magyar törvények megengedik, hogy minden eszközt alkalmazunk, még revolvert is.

Kifejtettem továbbá előtte, hogy bár ő rendkívül hatalmas ur a zsidók szemében, de ő ezen ügyben bíróm mégsem lehet, mert ez büntető ügy, amit pedig elég óvatos volt a törvényhozás, hogy oly hitvány falusi bírónak elbírálására ne bizza mint ő. — Mind ezt az én bíróm egy dölyfös püsszelegéssel tudomásul vette és ítéletileg csak annyit mondott hogy vigyázzak

szák; de sajnálatos haláluk objektuma és motívuma, mind halálig boldogtalan, a társadalom által gyűlölt lény, kinek se nyugta, se maradása, se élete, se halála nincsen; mindig komor, nevetni sem tud, különben mint akkor, midőn a káröröm egy-egy mosolyt előidéz, kicsal.

Neve X. Aranka, isten igazában urhölgy. A mennyiben már régi ismeretség fűzött hozzá, én őt Aránaknak hívtam, ő engemet „Kornéloom“nak nevezett.

A télen következő, egy hordár által küldött levelet vettem tőle.

„Jó Kornéloom! Rendkívül nagy migrénben szenvedek, de azért zsidó orvos még sem kell. Bármily fontos és elodázhatatlan teendő legyenek is, azért kérem minden bizonnyal pontban 3 órakor délután hozzám eljönni, rendkívül fontos és érdekes közlendőm van önnel. Miután a kitűzött időre bizton elvárom, a szokott délutáni alvás ma elmaradni fog, tehát egyenesen hozzám tessék becsengetni. Igaz tisztelője Aranka“.

A levél még ágyban talált és bármily jól esett is a szelid éjszakai lumpolás után a meleg takaró alatt egy kicsit ébren lustálkodni, azért annak elolvasása után, nyomban felkeltem.

Szobám már jó meleg lévén, gondolatokba merülve a kandalló mellé ültem. — Uram én jó istenem! mit akar Aranka oly rendkívül érdeklődő dolgot velem közölni, hogy oly sürgősen elvár, és a mi a fő, még szokott délutáni alvását is amiatt feláldozni kész. — Bizonnyára akkor felette fontos lehet, gondolám magamban.

Elkezdtem monologizálni. — Tán a sze-

AZ „UIPEST“ TÁRSZÁJA.

Egy szeszélyes dáma.

Volt nekem még a közel multban egy igen szép és kedves barátnőm, kinek szeszélyei a mindedig vén legény koromra megismert köi szeszélyt, pedig hej! mennyi szeszélyt ismerek a nőkben — felülmulja.

Vannak nők, kiket idages természetük, — a férjek vagy szülők elkényeztetése, — az elérhetlen óhaj, — az élénk képzelődés, — a dics, becs és tetszvágy, — a túlcigázott ambíció, — az elégedetlenség, — az elkeseredettség, — az életuntság, — a szerelem, — a bűjaság, — a szerénytelenség, — a bővelkedés vagy szűkölködés — tesz szeszélyessé. — De tagadhatlan, hogy a szeszélyt leginkább és többnyire olyan nőknél észleljük és tapasztaljuk, kiket a természet elragadó szépséggel, vonzó bájjal, isteni szép alakkal, természetükben rejlt szeretetreméltósággal és velük született kedvességgel, áldott meg. Ezek köröinknek ünnepeltjei, a férfiaknak bálványai, az érdeklődés és szeretetnek tárgyai, a gyakori duellum és öngyilkosságok motívumai, — szóval boldogságunk vagy vesztünk előidézői, más szóval angyalaink, vagy ördögeink.

Az udvarló és kegyhajhászó gavallérok egész raja ostromolja közönségesen Amor istennőnek ezen földi tündereit, értük vívnak, küzdenek, csatáznak mindaddig, míg mindnyájan az általuk vontatott tehersekérből, melyet kö-

zönséges emberi nyelven életnek nevezünk, egyenkint ki nem dülnek, — vagy a harc és küzdelem, mint olyanok kik a szerelmre többet igényt nem tarthatnak, a mennyiben részint anyagilag, részint testileg rokkantokká váltak, — elhagyni kénytelenek.

Es ezen nők, kik elé lábtördelve rabszolgákként csúsznak, másznak, fohászoknak ifjaink legjobbjai, ne legyenek negélyesek, szeszélyesek?!

Es ezen nők, kiknek báján csüggő, pezső életnek, virágzó kornak, kecsegtető jövőnek, szep tehetségnek és családjuk díszének örvendett fiatalainknak egész serege, lettek véres áldozataivá, az enyészetnek martalékává, a bűn és corruptionnak trágár személyesítőivé, ne lennének szeszélyesek?

Es ezen a fiatalságot elbűvölő, veszélyes, de kedves, dámonoknak lelkiismerete, melyet, százegy — bár nem is közvetlenül elkövetett — rúts pajzán bűn terhel, legyen nyugodt, legyen zavartalan?

Es ami náluk nem engedhet nyugodt gondolkodást, higgadt és komoly elhatározást és ami mindig gyors és folyton változó elmefutást idéz elő, az a szeszély, mely nem más mint dülés a szív és agyban

Az én barátnőm is a fővárosi szalonoknak és előkelő uri köröknek egyik ünnepelt hősnője lévén, kinek elragadó szépsége, imponáló alakja és válogatott modorának csábja, sok ifjut már igen korán koszorukkal telt ravatalra és a csendes anyaföld méhébe juttatott. Ők boldogok, mert az igazságosok örök és csendes álmát alusz-

és jaj lesz nekem, ha még egyszer „jaj de hunczut a német“ nótát dalolom vagy füttyülöm, mert akkor minden irgalom nélkül „elvirundezwanczigol és dityiba tetet“.

Ezt cselekedte meg velem Uhlarik Károly a bíró, — ez történt velem mint egyetemi polgárral. Nem háborodik minden alkotmányos érzelmű magyar embernek jogérzete fel?

Hát ime minő crimen azon kedvenc dalát a magyarnak ma napság Ujpesten Uhlarik Károly dicsőséges bíraskodása alatt énekelni! — És ez a gyalázatos szemtelen ember mer még magyarságával tünnetni, viselt 48-as honvéd főhadnagy rangjával kacérkodni, igazságszeretét fitogtatni, becületét és tisztességét mellet verve hangoztatni.

Azonban tán az ő tekintélyes érdemes neve is tündököl már ama Mikár féle Görgey érdekében kibocsátandó rehabilitáló manifestumon, magyarul mondva szennyiraton és ekkor érthetjük is, minő magyar ő most és minő honvéd volt 48-ban, — következetesen, bűn kell hogy legyen is dalolni vagy mondani, hogy „hunczut a német“.

De hát többet is foglalkoztam e maffa és kamasz fráterrel mint kellett volna, vagy mint ő arra érdemes: de hogy egy maradandó emléket én tőlem is majdan a sirba elvigyen, e lapok szerkesztője által gazságbán megöszült fejére fűzött koszoruba, én is tűzők egy teljes díszben virágzó szamártövist, hadd gyönyörködjék még életében rajta.

P a p D e z s ő,
II. éves joghallgató.

Felhívás előfizetésre!

A megindult és minden vasárnap megjelenő lapunkra, felhívjuk a tisztelt ujpesti közönséget hogy előfizetéseiket megtenni méltóztassanak.

Lapunk ára:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél „ 2 „ 50 „
Negyed „ 1 „ 25 „

Előfizetőinknek azon előnyt és kedvezményt nyújtjuk, hogy bárminő ügyekben lapunkban díjtalanul erős támaszt, erélyes pártfogót és lelkiismeretes védelmezőt nyerhetnek.

Az előfizetési pénzek postautalványon a címnek pontos megjelölésével kiadóhivatalunkba (Ujpest: Sándor-utca 3. sz.) küldendők, vagy személyesen is áthozhatók.

génynek kezét kéri valaki és e tekintetben tanácsomat kívánja. — Ezen gondolatnál egy bizonyos öröm ajkaimra mosolyt csalt, mert megvallom annyira szánám a szerencsétlent, hogy valóban már szerettem volna rég egy szerető és boldogító férjnek karjai közt látni.

Vagy a családban történt valami rendkívüli esemény, halálozás, szaporodás, eljegyzés vagy esküvő. — De hát mi közöm volna nekem ehhez, tán csak lesz még neki annyi esze, hogy tudhassa, miszerint az engem vajmi különösen nem érdekelhet. Szóval annyi és mindenféle agyafurt gondolatok törtek előtérbe, hogy már azt se tudom, mi mindenre nem gondolkodtam.

Életemben még soha, de akkor elkezdette a kíváncsiság az oldalamat furán. Nem várok én délután 3 óráig, azaz még 6 óra hosszat — így elmélkedtem — hanem meg kell azt nekem mindjárt tudnom. És az öltözködéshez kezdve, 1/2 10 óra volt, midőn szobámat elhagytam.

Arankának budapesti lakása felé tartottam. Az ut mely még beérkeztemmel a fővárosba visszateendő volt, egy negyed órát vett igénybe és képzelhető, hogy mint a társadalomnak bár igénytelen, de azért ismert alakja, a legnépesebb utcákon haladva, igen sok ismerőssel találkoztam. Lesütött szemekkel, gyors léptekkel haladtam előre, nehogy valaki megszólíthasson, mert nincs tán kelemetlenebb dolog a világon, mint feltartóztatni hagyni magát akkor, midőn az ember alig várja, hogy a végeztél mely felé indul elerje.

Szerencsére minden szóbaállítás nélkül elértem a házat, melyben Aranka lakott. Gyors

Lapunk egyes számai 10 krajczárért kiadóhivatalunkban, Fridmán József ur fürdőpénztáránál, a lóvaspálya indóház dohány-tözséjében, Kriszt József, Földessy Károly, Liedloff József és Lindt fűszerkereskedő uraknál kaphatók.

Az „Ujpest“ kiadóhivatala.

Nyilatkozat. *)

Azon gyalázatos, zsidók terjesztette rozszakaratu kőszá hírekkel szemben, mintha én, mint az „Ujpest“ antisemita hírlapnak szerkesztője a zsidó vallást reformálni célzó apámmal Sztérényi Albert Budapesten lakó rabbival, bármiként is érintkeznek és hogy tőle időnkint anyagi segélyben is részes volnék, oly alávaló gaz rágalomnak jelentem ki, melyet csak a zsidók bűnös agya volt képes kikoholni. Én atyámmal semmi néven nevezendő összeköttetést sem közvetve, sem közvetlenül fenn nem tartok, vele nemcsak nem érintkezem, de szeplőtelen férfiúi becsületemre kinyilatkoztatom, hogy általa történt kitagadtatásom óta, vele nemcsak hogy egy szót nem váltottam, de még nem is találkozom, így azon rongy zsidó gazokat, kik a nagy dobra vert apámmal való érintkezést látni vélték, a legalávalóbb nyomorult hazugoknak nevezem el.

Különb mint római katolikus válásu, kérlelhetlen antisemita egyén, zsidókkal egyáltalán szóba nem állok, és ez annyira ismert dolog, hogy magam előtt neveltség tárgyának kellene lennem, ha atyámmal a gyermeki szeretetnek daczára érintkeznek vagy bármi összeköttetésben állanék.

Sztérényi Bertalan.

Különfélék.

— **Megható bucsuzás.** Schulze Herman urnak az I-ső osztrák jutafonó helybeli fiókgyár igazgatójának f. hó 14-én végképen történt elköltözése Bécs Florisdorfba az anyaggyár igazgatásának átvételére, megható bucsuzási jelenettel folyt le. A tisztelet, a szeretet és ragaszkodásnak oly nyilvánulását gyári igazgató és munkások közt, mint a minőnek ez alkalommal szemtanúi voltunk, valóban, feszült társadalmi

*) Tisztelettel felkérjük a „Függetlenség“ szerkesztősege miszerint ezen nyilatkozatot legközelebbi számába átvenni szives legyen.

léptekkel szökődtem a második emeletre fel és a lakásába vezető csengetyű billentyűjét meghuzám. — Az ajtó felnyílik, a szobaleánnyal, egy igen csinos 16—17 éves rózsás arczu egészséges falusi lánnyal állok szemben.

— Nagysága itthon van? = Igenis.

— Felkelt már? = Igenis fel.

— Be lehet hozzá menni? = Nem kérem, benn van nála a frizérnö.

— Mondja meg nagyságának, hogy itt várom az előszobában, siessen öltözködésével, mert nekem is sietős a dolgom. — A szobacizicus nem ismerve még engemet szép sötét szemeit egy kissé mogorván reám mereszté, valószínűleg azért, mert oly merész voltam ama nyers üzenetet urnőjéhez küldeni, — de nem szólva semmit, a szobafelé sietett melyben Aranka a hir és pletyka hordó frizérnöjével együtt volt. Utközben azonban, mert nem tudta, hogy üzenetemet minő név alatt közölje, vissza sietett és kérdé: ugyancsak ténsur elfeledtem mögkérdenyi, mi a tisztelt urnak a neve.

Elővettem egy névjegyet, átadtam és ő ismét távozott.

Az előszoba falán függő egy szép nő ábrázoló képet, bár már igen gyakran láttam, vettem szemlébe, midőn a leány léptei ismét felém közeledtek.

— Nagyságos ur! — most már tens és tisztelt urból ezé lettem. — Nagysága szépen tisztöli a nagyságos urat, ne haragudjon, de délelőt nem fogadhatja a nagyságos urat, mert még délelőt fürödni kő neki.

viszonyainkat tekintve, a ritkaságok közé tartozik. A munkások és munkásnők százai ünnepi díszben, könyvelt kisirt szemekkel, kezükben virágcsokrokat tartva, jelentek meg azon szeretve tisztelt rokonszenves igazgatójuktól elbucuzandó, ki főnök, barát, jóltevő és atyjuk volt egy személyben. A távozó nemeslelkű igazgató az elindulást elérkezettnek látva, meghatva azon jelenettől, melyet az iránta való szívből fakadt szeretet előidézett, zokogva, remegve rövid reszkető hangon elmondott beszédben köszönte meg munkásainak, kiknek a gyár fennállása óta gondviselő atya volt — azon rokonszenvet, ragaszkodást és szeretetet melyet irányában tanusitanak s biztosította őket, bárha elis távozik tőlük, azért ő szívből vele lesznek és gondoskodva az ő jobbléttükről mindenkor igaz és őszinte barátjuk marad. — Egétverő „Éljenek“ követték az elérzékenyedt s könyekre lábát rokonszenves igazi emberbarát igazgatónak szavait, kit a munkások a tiszta szeretet, a hű ragaszkodás és örök hála jeléül, emléktül egy szép ezüst serleggel tiszteltek meg. Ezen serlege a munkásoknak, telve a feledhetlen és elenyészhetlen szeretetnek édes italával, az igazi „nefelejt“ nek volt kifejezője és melyhez még az ezek ajkainak ama ohaja volt fűzve, vajha a távozó igazgató a legvégső emberi korig az öröm és boldogságnak nektárját élvezze belőle. Mint az atya, ki messze utra indul és gyámoltalan, magukra hagyott gyermekeit a gondviselésre bizni kénytelen és e feletti fájdalomában a bús bánat kitor benne, úgy láttuk megtört szívvel, lélekkel és kedéllyel, szeretett munkásai köréből távozni Schulze igazgató urat. Az igazgató urnak és kedves nejeinek, kinek nemes jellemvonásairól sokat hallottunk, mi is egy „Isten veled“ et monduk és kívánjuk, hogy a rendeltetés az égből őket mielőbb ismét nekünk visszaadja vissza ide a magyarok földjére, hol a kiérdemelt bálványozott szeretetnek annyira ünnepezt tárgyai voltak. — Schulze urnak megható bucsuzását a jutagyárból ajánljuk figyelmébe ama sok gögös és pöffeszkedő zsidó igazgatóknak, hadd kövessék ő is Schulze urnak nemes példáját. És ha azt követni fogják, biztosítjuk őket, hogy a munkásoknak és alantosaiknak a most irántuk táplált gyűlölete olyan szeretetre fog átváltozni, mint a minő apai szeretetnek Schulze ur munkásainál örvendett. És akkor fog csak az általuk erkölcsileg annyira sinylett antisemitismus megszűnni, melyet csak neme szívvel és emberi bánásmóddal, de semmiféle más hatalmi erőszakkal, kiirtani nem lehet. Első sorban Jellinek ur a lóvaspálya társaságnak igazgatója sajátítsa el ezen Schulze-féle nemes éreneyeket, hisz fiatal ember ő még és elég képzett ahhoz, hogy a szép és nemes iránt fogékony legyen. Mutassa im hát tettekkel meg, hogy amit nemes Schulze urban egy időre vesztettünk, azt egy Jellinekben nyertünk. — Vajha szavunk nem lenne elhangzó szó a pusztában!

— **Szemtelen zsidó ármánykodás.** Schoenichen hajógyáros urnak több vezérmunkása

Ugyan kérem, mondja meg nagyságának, hogy azt üzenem neki, ha neki még fürödni kell délelőt, akkor délután én is fürödni megyek, így nem lesz időm az idejövetele.

Ezzel távoztam. Most tértem csak eszemhez és belátni kezdtem, hogy mily meggondolatlanul cselekedtem, midőn Aranka levelének oly nagy fontosságot tulajdonítottam, — mert ha valóban oly sürgős az a közlendő melyet levelében irt, ugy bizonyára reá nézve fontosabb lehetett volna, annak velem való megismertetése, mint a fürdő. Tehát mi lehet egyéb más ez is, mint szeszélyének egyik rút kinövése.

Szavamat megtartottam és nem mentem többé feléje sem.

Másnap reggel még ágyban fekve, jön megint az a hordár ki tegnap és átnyújt egy levelet. Már azt hittem, hogy telve szemrehányásokkal és élembe tartott iránta való közönnnyel lesz a levél tartalma, azonban menyire csalatkoztam.

Levelében ugyanis azt írja, hogy mután tegnap másodsor már nem jöttem hozzá, tudatja levelileg azt amit velem közölni ohajtott, t. i. hogy mint egy hírlapból értesült egy volt vetélytársnöje az ünnepezt tündéri szépség O.... Kornélia sorvadásban meghalt és kéri, hogy azt én is közöljem.

Tehát ez a káröröm volt nála az, amengemet majd 2 1/2 óráig oly kíváncsivá tett, hogy majd megörültem.

Óh ti hölgyek.

Cornélius.

elpanaszolta szerkesztőknek, hogy munkaadójuk Schoenichen ur, rájuk akarja fogni, miszerint ők kérték volna szerkesztőnket fel, hogy ama lapunk 2-ik számában irt „A munkásosztály és zsarnokai“ vezércikkben foglalt Schoenichen urra vonatkozó részt, írja meg, és hogy szerkesztőnket az időnként irandók felett egyáltalán a „Nándor“ betegsegélyző egyesület sugalmazza. — Felháborodással vettük eme meglepő nyilatkozatát Schoenichen urnak, és erre csak hozzá az a rövid feleletünk van, hogy ő sokkal kevésbé ismeri szerkesztőnket, semhogy ily aljas zsidó ajkak hazudta rágalmozásoknak hitelt ne adjon. Azonban mi tudjuk ám, hogy honnan fúj a szell. Tudjuk, hogy annak az istentelen, gyalázatos, komisz, szédelgéssel nyert orvosi oklevelének köpenye alatt és lelketlen uzsora üzések segítségével, a kereszténységet kizsarolva, már egy tengernyi vagyonra szert tett, hitvány zsidó kuruzsló, az orvostudori czímet neve mellé pingálógató Hédervári Hádli Száminak bűnös keze van játékban és tudjuk azt is, hogy ez az orvosnak nevezett országos zsidó gazember, mit akar és mit czélez ezen alattomos áskálódással a munkások és az egyesület ellen elérni. Ármánykodása és álnoksága, tudja meg az a ravasz róka, a vágy gyümölcsök helyett, lesz gondunk rá, hogy vesztét eredményezze, vesztét még ott is, ahol zsidó természetében rejlik gyalázatos hízlekedésénél fogva még most is a persna grata kegyében áll. — Ha Schoenichen hajógyáros ur daczára azon ünnepélyes férfi nyilatkozatunknak, hogy mi munkásaival felőle soha nem beszélünk és soha a betegsegélyző egyesülettel érintkezésben nem állunk, hitelt adni nem akar, hanem inkább ama ronda, gaz és jellemtelen uzsora zsidó orvos rágalmozásait hiszi, mely szerint mi sugalmaztatunk, — úgy éljen ő ezen hitben mindaddig tovább, míg az idők őt arról meg nem győződtek, hogy szerkesztőnkre senki és semmi befolyást nem gyakorolhat, — amit ő irt a multban és irt a jövőben azt a jog és igazságtól karöltve vezetett tiszta meggyőződés, szilárd elv és csalhatatlan tapasztalat sugalmazta és fogja sugalmazni

— Hát ez nem szatira? — A helybeli zsidó hitközség a legújabb megrendelt nyomtatványain azon czímet bitorolja „ujpesti magyar zsidó hitközség“. Hát mi ez, nem szatira? — Hogy merészelik ezen a világ összes börtöneit már megjárta ronda zsidók magukat magyar zsidóknak nevezni? — Nem gyalázatos, ha holmi szódavizes Reiszok, enyves Leinerek, csaló Friedmann Arminok, uzsorás Scheiber Salamonok, csirkefogó Diamantstein Ludvigok és még e fajta a magyar szót csak törő komisz zsidók, magukat magyaroknak nevezik! — El! ti ronda férgek az emberiségnek; el! ti a magyarok vért szipolyozó piéca had; ne parodizáljátok a magyarságot, nem magyar zsidók vagytok ti, hanem a magyarok zsírján élődő gonosz emberi faj Nem hitközség vagytok ti, hanem egy zsidó bünszövetkezetet alkottok; tehát megváltoztatandó a bitorolt czím az igazira, mely szövegében így hangzanék: „A magyarok kifosztására fennálló istentelen ujpesti zsidó bűnbanda“.

— Helyreigazítás. Németh Gyula fűszerkereskedő ur szerkesztőségünkben járt, kérve, hogy világosítsuk fel olvasóinkat, miszerint lapunk elárúsítását nem a zsidók előtti meghunyászkodásból utasította vissza, hanem pusztán azon egyszerű okból, hogy nagy és kiterjedt üzletében annyira elfoglalva van, miszerint lapelárúsításokkal többé nem foglalkozhat és nemcsak lapunknak, de más évek óta már elárúsított fővárosi lapoknak további közvetítésével is felhagyott. A mily készséggel eleget teszünk Németh ur kérésének, úgy igazolását nem találjuk sem a valóval sem a méltanyossággal meggyezhetőnek, miután ha neki igazán nincs oka zsidók előtt meghunyászkodni, akkor nem értjük, hogy egy helyierdekű, a keresztény társadalom érdekeit — tehát az övét is — annyira képvisel ő lapnak mint a mienknek, elárúsításával járó kis fáradságot hozni mégis mért nem akarja. — Különbben mi Német urnak elkövetett hibáját, ha úgy akarja, meg nem történtnek tekintjük, mert amint szeretetre kényszeríteni nem lehet senkit, úgy távol a gondolat tőlünk, hogy lapunkat Németh urra ráerőszakolni akarjunk volna, vagy a jövőre akarnók, midőn jóllehet mások meggyőződése után lapunk iránya az ő társadalmi nézeteivel nem szabad hogy megegyezék. Azt hisszük ez is volt oka a

visszautasításnak és kár volt Németh urnak őszintén nem nyilatkozni.

— Zsidó pökhendiség. Vasárnap délelőtt két zsidó egy főti vendéglőbe ment és helyet foglalva szerencsétlenségükre az „Ujpestet“ találták az általuk occupált asztalon. Ennek láttára annyira megvesszeledni látszottak Ábrahám nemes ivadéka, hogy a vendéglőt lapunk tartása miatt a leggyalázatosabb csak a Semi fajtól kitelhető aljas sértésekkel illették. A vendéglős ur mint szerkesztőknek tisztelője és lapunknak lelkes barátja miképen értesültünk, nem valami udvarias módon kiutasította ugyan ezen ronda pökhendi fraterokat, eltöltve nekik a jövőre küszöbének át lépését de a rongy és hitvány zsidók oly ezemtelenek és toladók voltak hogy egy órával később már egy taggal szaporodva, hármassával ismét visszatértek. Bizonyára valami roszban törhetett ez a zsidók prosztituált gaz fajából sarjadt „hármassal szövetés“ a fejét, de kivételnek látszott gonosz agyukban főzött tervük, mert időközben több törzsvendég is a vendéglőbe érkezett és így amint beléptek úgy szó nélkül el is távoztak, t. i. ismert zsidó bátorsággal keréket oldva, futásnak iramodtak. Hogy a jövőben az „Ujpestet“ járatott vendéglős urak a zsidók által ne molesztáltassanak, következő felirattal készitendő táblát ajánljuk helyiségük bejáró ajtaja fölé elhelyezni: „Zsidóknak, zsidóbarátoknak és kutyáknak tilos a bemenet“. Jóllehet tán ezen intézkedés használhat is.

Nemes adakozás. Liebenritt József ur ezen község szerkesztőségünkbe, hogy a zsidó háztulajdonosok gyalázatos brutalizmusa és kvalifikálhatlan bánásmódja a szegény keresztény lakókkal szemben már tűrhetetlenné válik. Hát nem elég, hogy ezen korcsfaj népség mocskolt lakásaiért azt sem tudják mit fizetessenek maguknak a házaikban lakó szegény nap-hosszanta vért izzasztó munkát teljesítő nép által, de a lakáskiadásban is lelketlen uzsora üzésükön kívül, a keresztény lakóknak botrányos durvaságukat is elszenvadni kell? Hát nem elég ezen örökös keresztény vére szomjuzó piéca fajzatnak a nép vére, még becsülete is kell neki? — Így marad ez mindig!

— Gyönyörű állapotok. A panaszok egész halmaza érkezik szerkesztőségünkbe, hogy a zsidó háztulajdonosok gyalázatos brutalizmusa és kvalifikálhatlan bánásmódja a szegény keresztény lakókkal szemben már tűrhetetlenné válik. Hát nem elég, hogy ezen korcsfaj népség mocskolt lakásaiért azt sem tudják mit fizetessenek maguknak a házaikban lakó szegény nap-hosszanta vért izzasztó munkát teljesítő nép által, de a lakáskiadásban is lelketlen uzsora üzésükön kívül, a keresztény lakóknak botrányos durvaságukat is elszenvadni kell? Hát nem elég ezen örökös keresztény vére szomjuzó piéca fajzatnak a nép vére, még becsülete is kell neki? — Így marad ez mindig!

♦ Egy 5—6 szobából álló urilak kerttel, május 1-ére Ujpesten kibéreltetni kerestetik. Esetleg kedvező és elfogadható feltételek mellett a ház meg is vétetik. Ajánlatok írásban az utcza, házszám és a lakás illetve a háznak pontos leírásával, nemkülönbben a bérár illetve az eladási összeg a feltételek melletti kitüntetésével, szerkesztőnkhez czímezve küldendők.

♦ Freyler Sámuel urnak házak, telkek, üzletek és üzlethelyiségek közvetítési szolgálatát, nemkülönbben mindennemű adás és vétési közhenjárását az érdekeltek közönségnek melegen ajánljuk. Freyler ur szerény díjazásért a reá bízott ügyekben lelkiismeretesen szokott eljárni. Lakása István-utcza 11 szám.

Nyílt tér. *)

Szilágyi György

czipész mester.

József utcza 16. sz.

ajánlja magát a nagy közönségnek mindennemű férfi női és gyermek czipők készítésére. A kiszolgálás jutányos árban gyorsan és pontosan eszközöltetik.

*) E rovat alatt közölttekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Szerkesztői üzenetek.

B... I ur. Ilyen kérdésekre csak a sajtó bíróságának szokott minden lapszerkesztő felelni, azonban mi kivételesen ama kérdéses cikkeket íróját szerkesztőnkben megnevezzük. — L. J. ur. Igen lekötözte beannunket, ha az összes nyugtákat és elismervényeket az illető iparosoktól beszédni szives volna. Az adatok gyűjtését menüel inkább szorgalmazza, annál nagyobb köszönettel tartozunk. — Acs. Közölhetlen. — Anonims zsidó. Miattunk dühönghet ön az egész zsidósággal együtt, az nekünk csak örömet okoz. Hogy mint vélekednek fölöttünk a zsidók, az reánk nézve közönyt; de mennél inkább gyűlöljük, annál több érdemet arrogálunk magunknak. Kopott tiszta kabátunkra pedig büszkéek vagyunk, mert a mellett tanuskodik, hogy tisztes munkánkból csak kopott kabát jut ki, és az jobban ékesíti az embert és magyart, mint a zsidóknak család, uzsora és egyéb gaztettekből eredet pénzezből kerülő frakk, klakk és lakk. Komisz,

ronda és gyáva zsidó lehet maga uram, ha magát levelében megnevezni nem merészelte; látja, — az ám az undok zsidó tempó anonime rágalmozni valakit; és ha az akasztófára kerülni nem akar, úgy ajánljuk, hogy tanuljon jobb erkölcsöket. Kérését a menyiben magyar nyelvezetben szokunk mindent írni és beküldötteket közölni, nem teljesíthetjük, azonban irassa azt meg valami más a magyar nyelvet toliban némileg bíró revelver zsidó által, akkor a még reánk czélzó rágalmozait is készek leszünk kiadni, ha dd tudja és lássa a világ, hogy mire nem képes a vadként dühöngő és ordító gyalázatos zsidó faj. — Jegyző ur, Rákos-Palota. A mennyiben terjedelmesebben kell a beküldöttre reflektálni és a mult számunkból kizsoruult kéziratok most közltek — helyszűke miatt csak a jövő számban hozhatjuk. — Tormási. Későn érkezett, kizsoruult, de a jövő számban biztosan hozzuk. Különbben köszönjük és fogadjuk üdvözlét ket. — Bud-É. Köszönjük. Jövő számunkban meghozzuk az ismertetőt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: Sztéryni Bertalan.

Kitűnő finom természetes vörös borok
Kaphatók 14 literes hordóktól fel. Literje 20, 25 és 30 kr. Hordókat gyári áron számítottunk. Mintául csakis hordókkal küldünk.
Megrendelhető:
Nagy-Harsányban, u. p. Villány
Zágonyi Györgynél
(25) a bortermelők megbízottjánál.

A legolcsóbb képes élelzap a

FÜGGETLENSÉG

Antisemitiko-satyrikus és humoristikus képes közlöny.
Megtalálunk havonta kétszer.

„FÜGGETLENSÉG“
a keresztény társadalom egyetlen politikai antisemitá napilapja.
Szerkeszti Verhovay Gyula.
ELŐFIZETÉSI ÁRA:
Egész évre, postán küldve 16 frt — kr.
Fél évre " " 8 " — "
Negyed évre " " 4 " — "
Egy hónapra " " 1 " 40"
Előfizetheti az „Ujpest“ kiadóhivatalában Ujpesten, vagy pedig Budapest, IV. szibáros-utcza 2 sz. a kiadóhivatalban.